

Olv.: Iz 43,18-19.21-22.25 – 2Kor 1,18-22 – Mk 2,1-12

Jézus meggyógyít egy bénát

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Mindegyikünknek van oka arra, hogy hálát adjon, köszönetet mondjon. Lehet, hogy sok gondunk van nap mint nap, de van éppen elég olyan történés is az életünkben, aminek örülhetünk, amiért hálát adhatunk. Ezt a szentmisét élő és meghalt jótevőkért ajánljuk föl. Elsősorban azoknak van okuk a hálaadásra, örvendezésre, akiknek sikerül jót tenni, mert erre van szükségünk. Ez a lelki orvosságunk. Nincs más. Gondoljunk sokszor erre. Marokszám esszük a gyógyszert, rohangálunk különböző gyógyítókhoz, természetgyógyászokhoz és kevésszer gondolunk arra, hogy mi gyógyítja a lelkünket. Pedig a lelkünk egészségétől függ minden. Egyetlen gyógyszere van a lelkünknek az, hogy jót teszünk. Ez ad az embernek megelégedettséget, önbizalmat, nyugalmat, békét. Csak így lehet élni. Különben nyugtalanok, békétlenek, elégedetlenek vagyunk. Gyógyítsuk a lelkünket!

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Néhány hete – a mai vasárnap a hetedik – elkezdtünk egy gondolatot: „Miképpen újulhat meg az ember élete?” Ezt a rövidke választ adtam: „Megújul egy ember élete akkor, ha jót tesz.” A mai szentmise szándéka is ezt a gondolatot erősíti bennünk. Ezt a gondolatot az elmúlt vasárnapokon különböző szempontokból vizsgáltuk. Igyekeztem egyre jobban megértetni, mit is jelent ez. Ez a hét vasárnapra terjedő gondolat ezzel a mai üzenettel lezárható, mert ahhoz, hogy megjelenjen általunk az Isten jósága, megjelenjen általunk az Isten emberszeretete, ahhoz hívő embernek kell lennünk.

Mennyire vagyunk mi hívő emberek?

Lezárásképpen gondolkodjunk el ezen: Mennyire tartozik életünkhöz a hit? Mennyire vagyunk mi hívő emberek? Hogy lehet Istenről tanúságot tenni úgy, hogy nem hiszünk, nem hiszünk benne? Van egy kis menekülő útvonala minden embernek, annak az embernek is, aki azt mondja, hogy ő nem hisz, neki nem fontos az Isten. Isten még arra is gondolt, hogy ezek az emberek is valamiképpen lelki békére juthassanak. A cselekedeteikkel megmutathatják azt, hogy ők ki tudnak lépni a maguk önző világából.

A hitetlenség nem más, mint az önzés.

Aki jót tesz, az valamiképpen önzetlen embernek mondható.

Isten életünket a cselekedeteink alapján mérlegeli.

Vagy vannak cselekedeteink, vagy nincsenek.

Ha vannak, akkor az Isten előtt is igazolt az életünk.

Ha nincsenek, akkor hiába ülünk itt ezeken a székeken.

***Becsapjuk magunkat, ha nincsenek cselekedeteink,
vagyis jó cselekedeteink, hitből fakadó cselekedeteink.***

Nem lehet ezeket pótolni egy kis imádsággal, egy kis őrangyalhoz elrebegett fohással, meg – jobb esetben – egy vasárnapi szentmisével. Aztán letudtunk mindent. Ó, nem! Az imádság, a szentmise, a bibliaolvasás is ahhoz adnak muníciót az embernek, hogy önzetlen emberként gondolkodjon, cselekedjen. Vagyis egyre inkább ezek által hívó emberré legyen, mert nem azáltal lesznek a testvérek hívő emberekké, hogy meghallgatják, amit én mondok.

Azáltal lesznek hívő emberekké, hogy meg is fogadják, amit hallanak és a szerint cselekednek. Ha igen, akkor hívő emberekké lesznek. Különben csak hallgatók lesznek.

Elméleti hit nincs. A hit nem elmélet, a hit az gyakorlat!

Hitük láttán Jézus jót tesz!

Hallottuk az evangéliumban, mit mondott az evangélista Jézusról? Hitük láttán! Hitük láttán Jézus jót tesz. Itt van ez a négy ember, akik valamit tesznek. Valami olyat tesznek, ami Jézus figyelmét is fölkelte. Állítsuk ezek mellé az emberek mellé magunkat. Hitük láttán Jézus meggyógyít egy embert. Dicséri az ő cselekedetüket. Ez olyan nagy dolog Jézus szemében, hogy ő lép és meggyógyítja ezt az embert. Akkor mellettük állunk mi. Hitük láttán és mindenki gondolkodjon el a hitén.

Mi magyarok Istennel kezdjük az Alkotmányunkat!

Amikor Jézus elküldi a tanítványokat, akkor azt mondja: „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot. Tegyetek tanítványommá minden népet.” Ez hangzik ma is. Közben arról olvasunk az újságokban, arról hallunk minden hírközlés által, hogy Európa pogány lett. Erről hallunk, hogy minket, nyomorult magyarokat ez a nálunk is pogányabb nyugat nem hagy békén, mert Istennel kezdjük az Alkotmányunkat. Hagyják abba a magyarok ezt az istenkedést. Pedig hol vagyunk az Istentől mi is. Tehát azért még valami van bennünk. Keresztény alapon gondolkodunk az életről. Amazok úgy gondolják, hogy szégyenletes ez a keresztény alap, mert az ember már fölnőtt. Ő maga gondolkodik az életről. Tudja, hogy az embernek mire van szüksége. Ha azt gondolják önök is és mindenki, hogy nekünk arra van szükségünk, amiket mondanak nekünk, akkor szégyellje magát mindenki.

Nem arra van szükségünk, hogy egymást kijátsszunk.
Nem arra van szükségünk, hogy egymást becsapjunk.
Nem arra van szükségünk, hogy egymás kárára boldoguljunk és gazdagodjunk.
Nem erre van szükségünk.

Miért legyek nagylelkű valakivel szemben? Miért? Ki kényszerít engem erre? Miért segítek valakinek, csak úgy a magam kárára is? Miért?

***Ezt csak Jézus tanította, hogy magunk ellenére is,
magunkat legyőzve is fogadjuk el egymást,
szeressük egymást és tegyünk jót egymásnak,
mert másképp nem lehet együtt élni.***

A hit vagy cselekvő hit, vagy nincs!

Ennek a négy embernek a hite mellé tegyük oda a magunkét. Most ne a pogányokra gondoljunk. Azok vannak. Magunkra gondoljunk. Amikor a mi hitünkről van szó, akkor komolyan gondoljuk-e azt, hogy a hit az vagy cselekvő hit, vagy nincs? A hit nem elmélet. Ezeknek az embereknek a cselekvő hitét látta Jézus. Ezek nem azon gondolkodtak, hogy oda

kellene vinni ezt az embert Jézushoz, hanem fogták és odavitték. E mellett a mi hitünk: meg kellene oldani ezt a problémát is, azt a problémát is, amazt a problémát is. Akkor ki oldja meg? Ezek mellett az emberek mellett ott van a mi hitünk. Mi mindig okoskodunk. Mi mindig sokat gondolkodunk. Mi mindig komfortosan gondolkodunk. Normálisak vagyunk, a rendhez igazodunk. Ezek az emberek velünk szemben abnormálisan akartak valamit. Nem érdekelte őket az, hogy mindenki hátra tessékelté őket. Menjetek csak hátrább. Többek nem engedték, hogy odakerüljenek Jézushoz. De ők mentek, mert ők valami nagyon fontosat akartak.

Testvérek! Szépen fölkészített bennünket az Egyház erre a vasárnapra. Éppen pénteken olvastuk a Bibliából Szent Jakab apostol levelében, hogy mutassa meg nekem valaki a cselekedetek nélküli hitét. A hit cselekedetek nélkül halott – írja Szent Jakab apostol, vagyis nincs. Még fel is sorolja, valaki éhezik, valakinek nincs ruhája, nincs otthona, és amikor ezekkel találkozunk, akkor mondják nekik: menj el szépen egyél, menj el szépen és öltözködj föl, menj el szépen és lakjál egy otthonban. Ez a megoldás? – teszi föl a kérdést Jakab apostol kétezer évvel ezelőtt. A mi hitünk túlságosan az emberek mindennapi gondolkodásához igazodik. Az emberek mindennapi gondolkodása túlságosan kényelmes, túlságosan önző. Az emberek, mindegyikünk mindennapi gondolkodása elsősorban befelé forduló. Elég nekem a magam baja, mit foglalkozzam még mások gondjával, bajával is.

A győzelem, amely meggyőzi a világot, a ti hitetek!

Figyeljünk oda ennek a négy embernek a hitére. Az evangélista azt mondja: Hitük láttán... Miképpen kellene a mi hitünknek megszületnie? Jézus azt mondja, amikor küldi az apostolokat: „A győzelem, amely meggyőzi a világot, a ti hitetek!”

Ti olyanok vagytok a világban, mint a kovász.

Olyanok vagytok a világban, mint a só.

Olyanok vagytok a világban, mint a fény.

Ez az, ami meggyőzi a világot! Ez a hit, ez cselekvő hit!

Ez nem elmélet, ez nem tudás. Ezért nem hittant tanítunk. Gyerekek igen sokszor megtanulják a hitigazságokat. És? A hitigazságokat élővé kell tennünk!

A hit első legfontosabb eleme: nem magunknak kérünk valamit, hanem másnak!

Mi történt? Megjelentek ezek az emberek ezzel a beteggel és oda akarják vinni mindenképpen Jézushoz. Ami nagyon fontos, ami Jézust is megragadja, ez hitünknek egyik eleme:

Jézus azt a hitet díjazza, azt a hitet értékeli, amely másokért hoz áldozatot.

Nem magamnak, a másoknak.

Ezek az emberek ennek az embernek akartak segíteni. Nem őrölük volt szó. Aztán gondoljunk a századosra is, a pogány századosra. Amikor a szolgája beteg, - semmi köze nem volt a hithez ennek az embernek, ennek a pogánynak – küld Jézushoz: „Uram, a szolgám beteg, ne gyere, csak szólj és meggyógyul a szolgám, - mondja egy pogány a Názáretinek. Vagy a kánaáni asszony, akinek beteg a lánya. „Uram gyere a lányomhoz, gyógyítsd meg.” – és leborul Jézus előtt. Egy pogány asszony Dávid Fia előtt. Itt vannak ezek az emberek, nem róluk van szó, valaki másról. „Uram, itt van ez az ember, segíts rajta!” Ez a hit első legfontosabb eleme: nem magunknak kérünk valamit, hanem másnak. Más miatt, másért vagyunk gondban elsősorban.

A hit másik eleme az áldozatkészség

A másik elem áldozatot jelent. A hithez hozzátartozik az áldozatkészség. Áldozatkészség nélkül nem lehet cselekedni. Érdekes a Szentírásban az a szó, hogy **vitték** ezt az embert. Ezt azzal a szóval adja vissza a Szentírás, amely szóval jelöli azt, amikor jön az ember a mezőről és látja a kereszttutát járó Jézust és **vállára veszi** a keresztyét. Ugyanazzal a szóval adja vissza ezt, hogy vitték ezt az embert.

Hitünkhöz ez is hozzátartozik, hogy jót tenni csak akkor lehet,
ha valamiképpen áldozatot akarunk hozni a másik emberért.
Különben nem lehet jót tenni.

***„Aki követni akar, az vegye föl keresztyét és jöjjön Utánam!”
Erről az igazságról van szó a hitünkben.***

Milyen megdöbbenő, minden szentmisében imádkozzuk: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szóval mondd és meggyógyul a lelkem!” Az a pogány azt mondta: ”Uram, ne gyere, csak szólj, én nem vagyok méltó, hogy hozzám jöjj. Csak egy szót szólj és meggyógyul az én szolgám.” Micsoda mélységes bizalom Jézus iránt.

Amikor beengedünk egy bajban levőt a hajlékunkba, akkor felborul az otthon rendje

Még egy szempont, ami nagyon izgalmas. Amikor odaérnek, valahogy áttörik magukat a tömegben, akik nem akarják engedni, mert ők akarnak közeledni Jézushoz. Áttörik magukat a tömegben, fölbontották a tetőt és odaerestették Jézus elé ezt az embert. Nagyon fontos az a szó, amivel kifejezi a Szentírás, hogy **kibontották a tetőt**. A görögben ugyanez a szó jelenti a **hajlékot**. Mit jelent ez? Micsoda üzenete van. Amikor ilyen nagy bajban van valaki, ez olyan, mint amikor a hajléknak, az otthonnak a békéje megszűnik. Amikor a hajlékról beszélünk, akkor azt mondjuk, tető van a fejünk fölött. Nem a falakra gondolunk a hajléknál, hanem a tetőre. Hajléktalan az, akinek nincs fedél a feje fölött, - szoktuk mondani. Amikor ilyen nagy bajban van valaki, akkor ez azt jelenti, hogy megbomlott feje fölött a tető. Megbomlott az otthonnak a világa.

Amikor az ember beenged a hajlékába egy idegent, egy bajban levőt,
akkor az fölfordítja az otthonnak a rendjét. Ezért nem engedjük be.
Megbetegszik a nagymama, nagypapa és gondoskodni kell róla.
Fölbomul az otthon rendje....
Hitük láttán Az ő cselekvő hitükről van szó, az élő hitükről.
Ezt azért olvastatja az Egyház, hogy elgondolkodjunk azon,
hogy milyen legyen a hitünk. Ilyen cselekvő, ilyen élő.
Amikor másokért akarunk jót tenni,
amikor másokért hajlandók vagyunk áldozatot hozni,
amikor vállaljuk azt, hogy valaki megzavarja a békénket,
a nyugalmunkat, a kialakult életrendünket,
akkor valami olyat teszünk, amire Jézus is fölfigyel!

***Valami olyat teszünk, ami az emberiség problémáinak,
gondjainak, bajainak megoldásában egy konkrétum.
A hit konkrét, élő cselekedetek megvalósítása.***

+ A M E N +